

FRAN KOSIR:

Jakob Tajca.

z Marulkovega mlina gredoč, najde nekoč Jakob Tajca na poti tik blatne vaške ceste dvajsetico. Kaj vesel jo nese pokazat domov svoji ljubi mamici. A ko seže v žep po dvajsetici, dvajsetice ni bilo več. Šla je po svetu skozi raztrgan žep bogvekam. Mati ga okrega ter reče: „Ko najdeš zopet kaj takega, zaveži v robec!“

„Dobro,“ si misli Jakob Tajca ter zaveže še isti popoldan v robec šopek cvetic, ki mu jih je podarila sosedova Micika.

Tajčeva mati seveda ni bila ničkaj vesela modrega Jakoba ter mu naroči: „Če še kdaj dobiš kaj takega, si deni za klobuk!“

Ni še minul teden zatem, ko privleče Jakob Tajca za klobukom zarjavelo plužno železo domov.

„Kadar zopet najdeš kaj sličnega,“ mu veli mati, „si deni v torbo!“

In res! Ko dobi nekoč Jakob Tajca od prijatelja precej velikega, kordratega psa, ga stlači v svojo torbico, da je pes cvilil in tulil, kot bi ga deval iz kože.

„V prihodnje priveži kaj takega na vrv ter kliči: Pazi, ta—ta!“ de mati.

„Bom,“ odvrne Jakob Tajca.

Neke sobote popoldan pošlje mati svojega sinčka v bližnji trg k trgovcu Hrašovcu po 2 kg slanine. In Jakec, kakor je bil moder, priveže slanino na vrvco ter leti domov, venomer kliče: „Pazi, ta—ta—ta!“

Da so se psi kar topli za slanino in da je prišel Jakob Tajca brez nje domov, si lahko mislite.

Na zeleni gori.

*Tamkaj na zeleni gori
trepetajo v sapi bori;
a med njimi vitka breza
k tlom otožne veje steza.
Lepa je kot goska vila,
srébrna so njena krila.*

*Pa potoži borom breza:
„Lahko vam je, lahko, bori,
bori na zeleni gori;
ali meni ni kot vam!“*

*Jaz sem tu med vami
zapuščena, sama
kot pastorka sredi hrama
med otroci pravimi.“*

*Oj, ne toži, vitka breza,
breza, moja sestrica!
Tudi jaz sem sam,
sam med tujimi ljudmi —
kot med bori ti!*

Bogumil Gorenjko.

